

Hvad er dokumentarfilm?

- Film, der siger noget sandt om virkeligheden, ud fra en instruktørs fortolkning
- Handling i billeder og lyd

Fem dokumentariske grundformer

- 1) Den klassiske
- 2) Den observerende
- 3) Den poetiske
- 4) Den personlige
- 5) Den fiktive

cf. www.dfi.dk - "Fat om dokumentarfilm"

Den klassiske form

(ekspositorisk / autoritativ)

- Fremlæggelse af et problem – og ofte også af en løsning
- Klart og simpelt struktureret
- Alvidende fortæller
- Stærkt styrende voice-over
- Billedsiden er mest illustrativ

Den observerende form

- Forsøg på at indfange den "rå virkelighed"
- Ingen fortæller, ingen voice-over
- Fluen på væggen
- Fokus på det "levede liv" og de "magiske" /sigende øjeblikke
- Åben form (tilskueren gives lov til at konkludere selv)

Den poetiske form

- Ingen historie som sådan
- Fokus på sanselige og poetiske sider af virkeligheden – frem for konkret historie
- Æstetik og musik er ofte det centrale

Den personlige form

- Subjektivt fortalt (instruktørens er ofte selv synlig)
 - selvfremstilling
- Brug af filmiske virkemidler til at understrege centrale elementer i fremstilling
- Fokus på den personlige historie
- Vi kommer meget tæt på det private

Den fiktive form

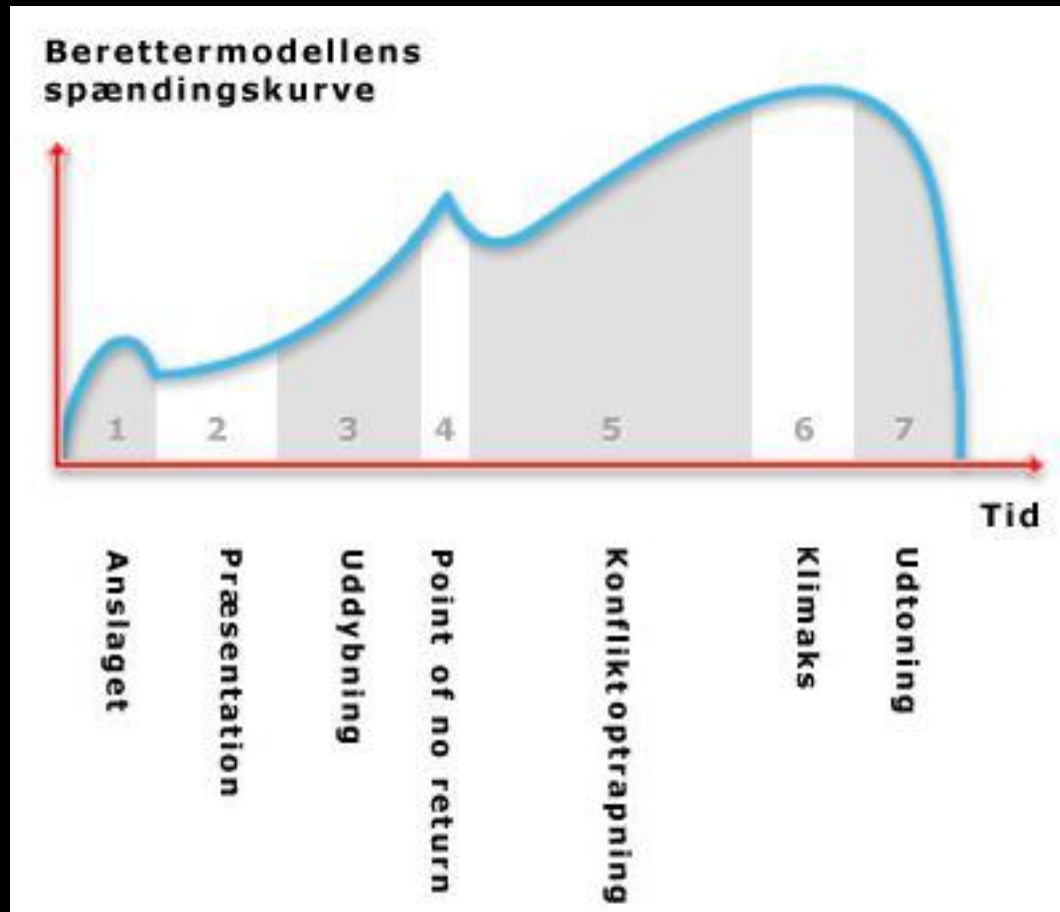
- Nyere tendens, dog med rødder i 1960'erne
- Blanding mellem fiktion og fakta
Fx dramatiserede historiske begivenheder, der ikke findes filmoptagelser af. Dramadokumenter.
- Problematisering af sandhedsfremstillinger
Fx Christoffer Guldbrandsens omdiskuterede "Den hellige krig" om Foghs viden om danske krigsfangers skæbne i Afghanistan.

De fortællelemæssige virkemidler

De dokumentariske grundformer baserer sig alle på valg eller fravalg af:

- Dramaturgi
- Iscenesættelse
- Særligt valg af kameraføring
- Lyd og musik
- Klip og rytme
- Rekvisitter og ydre handling
- Hovedpersonens medvirken og ”spillen med” eller ej
- Konteksten (lokal, historisk, aktuel, mulighed for identifikation)

Berettermodellen

Aktantmodellen

